

[H. P. Hansen.]

nemførelse saa hurtigt som det paa nogen Maade lader sig gøre.

Krag: De her foreliggende Lovforslag er et af de mest omfattende Lovkomplekser, som har foreligget for den høje Rigsdag i de Aar, jeg har haft den Ære at være Medlem af den, og det er ogsaa et af de mest betydningsfulde, hvad der jo ogsaa har givet sig Udtryk derigennem, at selve Odin, Tingets høje Formand, er støget ned fra sit Hlidskjalf for at tale til Tingets Medlemmer og vejlede dem. Men ikke blot er det omfattende og betydningsfuldt socialt set, men det er jo ogsaa i allerhøjeste Grad betydningsfuldt i finansiel Henseende, og her tør man vel sige, at Tidspunktet for denne Sags Fremsettelse paa ingen Maade synes valgt med synderlig taktisk Klogskab; thi er der noget Tidspunkt, da et Forslag med en beregnet Udgiftsforøgelse paa 13,2 Mill. Kr. og en mulig Udgiftsforøgelse, hvis Størrelse det er ganske umuligt at forudsige noget om, vil blive mødt af en Stemning fra Befolkningens Side, hvori Forslagets Muligheder ikke vil trives, er det ganske afgjort i dette Øjeblik, hvor økonomisk Nød og Erhvervskrise faktisk truer alle Samfundslag og alle Erhverv.

Hvad man nu end vil mene om Lovforslagene, saa maa man efter min Mening dog udtale sin uforbeholdne Anerkendelse af det mægtige Arbejde, der her er udført. Grundlaget for Arbejdet har været det store Steinckeske Værk „Fremtidens Forsørgelsesvæsen“, men til Bearbejdelse af de forskellige Omraader har den højtærede Minister samlet et Udvalg af sagkyndige, og paa disses Arbejde hviler Lovforslagene i ikke ringe Grad. Men det er en Selvfølge, at hele det Arbejde, som er udført af disse Udvalg, har maattet samles, har maattet behandles af en Person, som besad Overblik og Indsigt paa de forskellige Omraader, og i saa Henseende lader den højtærede Socialminister jo intet tilbage at ønske. Jeg mener ogsaa, at den højtærede Ministers Indsats paa mange og betydende Punkter har svaret til Forventningerne, som Ministeren maaske nok har spændt en lille Smule højere med Hensyn til Betydningen af det nye i Forslaget, først og fremmest i systematisk Henseende, end Forslaget fuldt ud opfylder.

Men altsaa, den Arbejdsmaade, som den højtærede Minister har valgt, har været hensigtssvarende; der er arbejdet energisk, derom bærer de talrige og saare værdifulde Bilag tydeligt Vidnesbyrd, og derfor fortjener de

mange Medarbejdere ikke blot den højtærede Ministers Tak, som de jo i fuldt Maal har modtaget ved Fremsettelsen af Lovforslagene, men ogsaa Rigsdagens Tak.

Jeg kan dog ikke i denne Forbindelse tilbageholde en Bemærkning om, at jeg vilde have anset det for formaalstjenligt og for Fremtiden heldigt, om den rent ministerielle Sagkundskab under den offentlige Debat i Pressen og paa Møder, som har fulgt Fremsettelsen, havde forholdt sig tavs og ladet Ministeren, der udadtil alene har Ansvaret for Lovkomplekset, være dettes Vaabendrager. Jeg er betænkelig ved Formen for Behandlingen af betydningsfulde Lovforslag i Offentligheden, hvis Udviklingen skal fortsættes saaledes, som den nu er begyndt. Thi hvis denne nye Praksis følges i Fremtiden, vil efter min Opfattelse Ministeriets øverste Embedsmænd blive Partnere i saglig og dertil knyttet politisk Strid paa en Maade, som kan blive farlig for deres Permanens under skiftende Ministerier. Jeg vil tillade mig at henstille dette Spørgsmaal til vællige Overvejelse af de højere og højeste Embedsmænd og ogsaa til den højtærede Ministers grundige Overvejelse.

Selvfølgelig møder man her, hvor Redegørelser for de forskellige Omraaders Formaal og Anvisninger af Veje til at pleje dem er udarbejdet af Kredse af sagkyndige, adskillig Ensidighed. Man finder mange Steder Præget af Overvurdering af, hvor vidt man kan og bør gaa, hvor omfattende og hvor dybtgaaende man kan og bør gøre Forsorgen, hvor stærkt man kan belaste Enkeltpersoner, som deltager i socialt Arbejde, og først og fremmest møder man, synes det mig, en ret minimal Hensyntagen til den Udgift, som Løsningen af de enkelte Problemer kan medføre. Specialisten vil jo her, som Tilfældet altid er, være tilbøjelig til at se netop sit Speciale som det væsentlige, det, der maa behandles til Bunds, koste, jeg havde nær sagt, hvad det vil.

Her er f. Eks. Udformningen af Adgangen til at sikre Helbredelsesforanstaltninger m. m. overfor saadanne Svagheder og legemlige Fejl, som skønnes en Gang i Tiden at kunne medføre Nedsættelse af Erhvervs- evnen, saare talende. Mon ikke det Indberetningsapparat, som her sættes i Gang i Henhold til §§ 45 og 63 i Lovforslaget om Folkeforsikring, kan blive en Smule parodisk i sin Virkning, og mon det Beløb, Foranstaltningerne vil koste, hvis de gennemføres til Bunds, blot tilnærmelsesvis kan holdes indenfor de beregnede 500 000 Kr.? Det sidste stiller jeg mig tvivlende overfor, men i og for sig ikke overfor det første.